

„To jsem si taky myslela. Ale pak jsem si uvědomila, že toho budu schopná, až když mi Pierre řekne pravdu, celou pravdu.“ Pooděšla ode dveří. „Musím si zarezervovat jízdenku.“

Iris se nabídla, že jí taky nalije, ale Laure jen zavrtěla hlavou, protože na pití teď neměla čas. „S Pierrem se mám setkat kolem jedné hodiny odpoledne, takže budu muset jet dřívějším vlakem. Hodila bys mě na nádraží?“

„Samozřejmě.“

Laure na okamžik rozptýlil pohyb za oknem. „Není to Joseph?“

„Je.“

„Takže tu začal pracovat?“

„Dneska je tu poprvé. Bude tu vždycky v úterý, ve čtvrtek a v sobotu.“

„A Gabrielovi to nevadí?“

Iris se zamračila. „Proč, říkal snad něco?“

„Ne, jen jsem měla dojem, že je tam rád sám, něco jako terapie.“

Iris byla lehce otrávená tím, že Laure měla pro Gabriela více pochopení než ona. „Pořád tam bude mít dost prostoru o samotě.“

Zavrnl jí mobil. Podívala se na displej. „Omluv mě. To je Beth.“

Laure jí však vzala telefon z ruky a přijala hovor. „Beth! Jak je?“

Betin hlas se rozléhal po kuchyni a Iris si uvědomila, že její dcera ani neví, že Laure a Pierre jsou dočasně od sebe. „Ty seš ještě u nás?“

Iris tušila, že k hovoru s Beth se dostane nejdříve za pět minut, a tak vyšla na zahradu, protože se zoufale potřebovala

nadechnout. Zrovna v tom okamžiku se z kůlny vynořil Joseph s rukama umazanýma až dočerna.

„Za kůlnou je vodovod!“ volala na něj.

„Skvělé, díky.“ Zvedl ruce. „Olej.“

„Hodně štěstí!“ zasmála se.

Doloudala se ke skleněnému stolku a usedla do houpacího křesla. Dolehl k ní zvuk tekoucí vody a pár minut nato se Joseph opět objevil. Zvedl ruce na důkaz, že jsou čisté, a ona mu s úsměvem ukázala palec nahoru.

„Předám tě teď mámě,“ zaslechla říkat Laure. „Měj se, Beth.“ Laure vyšla na terasu a podala Iris telefon.

„Čau, mami. Už jsme spolu dlouho nemluvily, tak se chci zeptat, jak se máš?“

Iris ta slova zaplavila radostí. Beth s Gabrielem si byli tak blízcí, že si často připadala jako páté kolo u vozu, když byli všichni pohromadě. Beth vždycky se vším chodila za Gabrielem a dělala to doteď. Když se ozvala přes FaceTime, zpravidla volala Gabrielovi. Občas to zabořilo, ale Iris si za to mohla sama. Trauma z těhotenství jí bránilo v tom, aby si s Beth po porodu vytvořila silné pouto. Dosud se jí nepodařilo překlenout propast, která mezi nimi vznikla.

„Mám se fajn,“ odpověděla jí. „Je hezké, že si o mě děláš starosti,“ dodala s úsměvem.

Beth ztišila hlas. „Teď si je budu dělat ještě víc, když vím, že Laure je pořád u vás. Mám ji ráda, ale občas už je jí dost.“

„Slušně řečeno,“ zašeptala Iris a ujistila se, že Laure není v doslechu. Byla však na zahradě a povídala si s Josephem, jako by najednou zapoměla na nutnost pořídit si jízdenku na vlak.